

liv mellem dem maatte blive næsten umuligt.

Der er en anden Side af denne Sag, som jeg maa berøre, inden jeg slutter; det er Moderens Forhold til sit Barn. Jeg tænker mig, at min lille Dreng, naar han en Gang bliver stor skulde komme til at tænke paa, at hans Mor hævede Penge for at være hans Mor. Er der ikke Forhold nok i Livet, der tilsmudskes af Penge, skal det ogsaa trænge sig mellem Moder og Barn — Livets helligste Forhold.

Naturligvis kan det være et Savn for en Kvinde, naar hun for at gifte sig opgiver en selvstændig og økonomisk uafhængig Stilling. Det forekommer mig, at man i Schweiz har haft en god Idé, naar man i den ny Civillov har indført en Bestemmelse om, at gift Kvinde skal have $\frac{1}{3}$ af Mandens Indkomst som Selveje. (Se »Kvindevalgret« Febr.)

Margrethe Krag.

* * *

I Anledning af den af T. Jørgensen indledede Diskussion angaaende samme Løn for Kvinder som for Mænd, maa jeg bede »Kvindevalgret« være saa elskværdig at give mig Plads for nogle Bemærkninger, særlig til det Indlæg, som M. Solvej giver i Februar-Numret. De fleste Læsere af »Kvindevalgret« vil jo nok være enig med B. Jørgensen i de Anskuelser, hun gør gældende angaaende samme Thema. I Hovedsagen er jeg ogsaa fuldstændig enig med hende. Derimod kan jeg slet ikke være enig med M. Solvej i hendes meget theoretiske Forslag, nemlig of-fentlig Forsørgelse af alle Mødre.

Det er nu for det første vistnok meget imod en virkelig Kvindenatur, saadan at føde Børn paa Akkord; men det maa nu Kvinderne selv om. Vi Mænd derimod kan absolut ikke billige en slig Tanke ført ud i Praksis. Man tænke sig Konsekvenserne! I det hele taget synes jeg, at M. Solvejs Fremtidsstat er ligesaa umulig som den socialistiske — den er umulig alle andre Steder end paa Papiret.

Det, som i al Almindelighed er en af Hovedbetingelserne for en varig

Fordragelighed indenfor Ægteskabet, er, at Manden har Forpligtelse til at forsørge sin Familie. Kan ikke M. Solvej indse, at saa snart Forsørgerpligten tages fra Manden, saa falder Ægteskabet helt sammen. Det er jo nemlig for en stor Del paa Forsørgelsespligten, det er baseret — og han baseres. Den Smule Forlibelse, som er tilstede ved Ægteskabets Indgaaelse, er sandelig ikke nok til at bygge et langt Samliv paa. Nej, den unge Kærlighed skal udvikles saadan, at den kommer til at passe ind i alle Livets Omskiftelser; og den bedste Maade til at udvikle — eller rettere kultivere den paa, det er ved Forsørgelsespligten. Der er jo himmelvid Forskel paa, om Konen faar sin Understøttelse af sin Mand eller af Staten. Forsørgelsespligten — den private — er i Grunden noget af det bedste, vi har i vort Samfund. Det er ligefrem en af Samfundets Livsbetingelser. Haordan skulde Manden faa Interesse for sin Familie paa anden Maade. Og hvordan skulde han ellers kunne vise sin Kærlighed overfor den. Høflighed og Elskværdighed kan sandelig ikke gøre det i Længden. Arbejde og Duelighed parret med Ridderlighed, det bør vor Tids Kvinder forlange af deres Mænd. Men hvordan vil man kunne fremelske Arbejdslyst og Duelighed hos Manden naar denne kun skal have sig selv at sørge for, og han ved, at hans Familie faar det samme, enten han lægger to Pinde over Kors eller ikke — Staten betaler jo. Kun ved Mandens Forsørgelsespligt, kan der blive gensidig Agtelse. Har han ingen Forsørgelsespligt, kommer han til at staa som den mindre — den med den mindste Indsats — han bliver sin Kones Mand ret og slet, han bliver et Appendix til den øvrige Familie, og bliver jo for saa vidt helt overflødig, som han intet har med Familien at skaffe. At han indirekte sørger for Familien, bliver jo en helt anden Sag. Paa denne Maade kan han slet ikke lægge den Energi i Arbejdet og heller ikke have den Lyst til det — simpelthen af den Grund, at det gaar til Fælleskassen. Lad Folk blive saa oplyst de være vil, lad dem

blive saa noble det skal være, det bliver nu ikke andet end Mennesker aligevel, og med saadanne maa man regne.

Foruden det ringere Arbejdsudbytte af Manden, maatte man ogsaa regne med en mindre kvindelig Arbejdsstyrke, da jo mange Kvinder meget hellere vilde gifte sig og faa Børn for derved at eksistere. Det vilde være langt at foretrække, fremfor at gaa som Tjenestepige og slide for Livsopholdet. Og hvor mange Mænd vilde ikke se at gøre Forretning af at faa mange Børn — det var jo en nem Maade at leve paa — stakkels Koner!

En meget betænkelig Følge af, at Staten overtog Forsørgelsen af alle Mødre, vilde blive, at selve Ægteskabet blev en noget svag Institution. Det blev ikke bare med 1600 Skilsmisser i København om Aaret — nej, der skulde flere Nuller til. Man kunde lige saa godt tillade Polygami med det samme. I det hele taget vilde Demoralisationen tiltage i en uhyggelig Grad. Dovenskab og Usædelighed vilde æde om sig. Man vilde standse den sunde Udvikling — ja, lede den hen i et tykt Pløre. Nu lad os Mænd faa Lov at forsørge hver sin Kone og hversine Børn, saa godt vi kan, saa kan vi ofre os helt og ved Handling gengælde den Kærlighed, som ens Kone kan gøre Fordring paa.

Det Gode, som mentes opnaaet ved at Forsørgelsespligten gled fra Manden og over paa Staten, var altsaa, at Kvinden blev helt frigjort økonomisk. Men jeg tror ikke, at Kvinden blev lykkeligere for det, tværtimod. Hele Historien vilde fremelske en Skinsyge, en Splid og et Spektakel, som vi aldrig har set Mage til.

Vrønding i Febr. 1910.

Hans Hole.

Kvinderne i Københavns Borgerrepræsentation.

Den 12te Marts 1909 var den Mærkedag, da Kvinder første Gang valgtes ind i Kbhvns. Borgerrepræsentation. I Aar er nu forløbet